

Latvijas amatiereteātru salidojumā arī mūsējie līksmoja trīs dienas

Alūksnē notika XIV Latvijas amatiereteātru salidojums. Rīkotāji lēsa, ka tas pulcējis aptuveni 1800 dalībnieku no 115 kolektīviem. Tā kā Alūksnes iedzīvotāju skaits ir gandrīz tāds pats kā Limbažu, uzņemt tik daudz viesu noteikti bija izaicinājums. Vajadzēja visus gan izguldīt, gan pabarot, atrast vietas, kur nospēlēt 52 izrādes un divus vakarus pēc kārtas lustīgi noballēt. Šķiet, alūksnieši ar uzdevumu tika galā godam. Salidojuma devīze šoreiz bija *Spoguļo!*. Arbilstoša, jo, kas gan cits, ja ne teātris, ir sabiedrībā notiekošā atspulgs? Turklāt pilsētas rota ir gleznainais Alūksnes ezers, droši vien skaistākais no visiem spoguļiem.

Vietējie acīmredzami centās parādīt savu pilsētu no labākās puses. Atklāšanas pasākums notika Tempļa kalnā, no kā pavēras gleznains skats uz ezeru. Sestdienas vakarā visus pulcēja sarīkojums Pilssalas estrādē. Savukārt noslēgums risinājās pie pašvaldības aģentūras ALJA modernās ēkas, kas izceļas ar unikālu arhitektūru – tās jumta daļa izmantojama kā promenāde, no kuras var vērot ezerā notiekošo. Rīkotāji īpaši vēlējas iepriecināt teātru režisorus, kurus veda vēlā vakara ceļojumā ar Alūksnes–Gulbenes bānīti.

Protams, neizpalika arī teātra spēlēšana. No mūsējiem uz skatuves kāpa limbažnieki un skultieši. Ausekļa Limbažu teātris spēlēja Mati Unta lugas *Čarlija krustmāte* iestudējumu Alūksnes kultūras centra kamerzālē. Telpa gan bija ļoti maza, un daudzi redzētājiem palika aiz durvīm... Jāteic, šī nebija vienīgā reize, kad, pat mēģinot ieņemt rindu stundu pirms sākuma, gadījās netikt iekšā. Ļaudis ar festivālu pieredzi gan zina, ka tā mēdz būt un jāsamierinās. Taču viedoklis, ka organizatoriem plānošanā ir, uz ko tiekties, izskanēja. Piemēram, neizpratne par to, ka mazās formas izrāde notiek lielajā zālē, kur uz skatuves izvietoti krēsli. Savukārt izrādi, ko varētu likt uz lielās, ietilpina mazajā. Skultes amatiereteātris Alsviķu kultūras namā spēlēja dokumentālo izrādi *Kas ir kultūra?*. Tā meklē atbildi uz šo jautājumu un stāsta par pagasta ļaudīm. Lai gan ierasti salidojumā spēlē vien izrādes, kas izgājušas skati, īpašais projekts kļuva par izņēmumu. Visi bija nobijusies kā diegi, iestudējumu publikai skultieši rādīja pirmo reizi. Režisore Ligita Smildziņa ir gandarīta, ka izdevās. Skatītāju vidū bija arī režisori, kuri vēlējas iepazīties ar jauno

teātra iestudēšanas metodi. Viņi plaudēja, smējās un pēcāk izteica atzinību. Pēc nedēļas izrādi pirmo reizi spēlēja pašu mājās. Alūksnē varēja satikt arī citus mūsējus amatierus, kuri nespēja, bet baudīja pasākumu kā skatītāji, – pārstāvjus no Raganas, Umurgas un Vilkenes teātriem. Salidojumā piedalījās arī Vidrižu pagasta un Stūriņu amatiereteātra režisore Sandra Avotiņa ar saviem aktieriem. Viņa sacīja, ka svarīgi bija te būt vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, lai skatītos izrādes, otrkārt, šādi pasākumi vieno un stiprina kolektīvu. Patīkami arī satikt kolēģus, citus režisorus. Alūksnieši, viņasprāt, ļoti labi vadīja sagatavošanos salidojumam, tāpēc atbraucot nebija neskaidri.

Iespējams, Ausekļa Limbažu teātra kolektīvs ar vairāk nekā 20 salidojuma dalībniekiem bija starp kuplāk pārstāvētajiem. Viņi atzina, ka vispatīkamākais šajā pasākumā bija kopabūšana. Tā teikt, ja ir laba kompānija, ko vēl vajag? Taču limbažniekiem šis salidojums paliks prātā arī ar kādu īpašu ciemošanos. Viņus pusdienās ielūdza TDA *Katvari* goda vadītāja Taisa Aruma, kurai Alūksnē ir dzimtās mājas. Pēcpusdienā aizņēma sirsniņās sarunās, priecājoties par skaisto dārzu, košajām ūdensrozēm dūķi un romantisko *pirtiņu*, kurā jūtama kultūras cilvēka klātbūtne. Vēl limbažnieki bija starp tiem, kuri ļoti piedomāja par to, kā izskatīsies gājienā – tam īpaši darināja priekšautus ar burtiem. Tā, lai vienā rindā nostājoties, būtu izlasāms kolektīva nosaukums un ne tikai tas.

Sajā teātru salidojumā īpaši tika godināta teātra zinātnieces un kritiķes Līvijas Akurateres piemiņa. Aprunājoties ar tiem ļaudīm, kuri teātri spēlēja ilgāk, jāsecina, ka daudziem ir kāds labs vārds, ko par viņu teikt. Sestdienas vakara pasākumā piedalījās arī viņas meita dziedātāja Ieva Akuraterē, kura teica, ka mamma viņai iemācījusi, ko nozīmē ziedoties uz mākslas altāra. Viņa dalījās atmiņās par to, cik ļoti L. Akuraterē mīlēja amatierus, ka vienmēr mēģināja par katru teikt tikai vislabāko. Viņa atzina – joprojām pietrūkstot mammas viegluma un dzīvesprieka. Savukārt amatieri, kuri kritiķi labi pazina, sprieda – ja viņa tovakar būtu Alūksnē, tad kopā ar visiem ballētu līdz rīta gaismai, kā to darīja, pat būdama cienījamā vecumā. Pirmo reizi pasniedza L. Akurateres vārdā nosauktu balvu. To šoreiz ieguva Ogres Tautas teātris. Droši vien pelnīti, jo

Teātru gājiens *UZspoguļo* bija tas, kur kolektīvi parādīja savu radošumu, stāju un dzīvesprieku. Vidrižu teātris iejutās pasaku tēlos – braši soļo septiņas Sniegbaltītes un viens rūķītis

Ausekļa Limbažu teātra kolektīvs ciemos pie Taisas Arumas

tas pēdējos gados izcēlies ar atzinīgi vērtētām izrādēm, kas ieguvas arī titulu *Gada izrāde*. Vēl uz balvu pretendēja Staiceles amatiereteātris *Fabrika* un Ausekļa Limbažu teātris. Vārbut nākanreiz?

Amatiereteātru dalībnieki noslēgumā bija nedaudz vilušies, ka netika paziņota vieta, kur pēc pieciem gadiem notiks nākamā pulcēšanās. Taču – var saprast. Šo pasākumu

sarīkot nav viegli. Jāuzņem daudz ļaužu, turklāt liela daļa izmaksu gulstas uz vietējās pašvaldības pleciem. Dažs gan sprieda – tā kā šogad īpaši sumināja ogrēniešus, tieši viņiem vajadzētu šo pienākumu uzņemties. Kā būs, rādīs laiks.

Linda TAURINA
Autores un Jāņa KUKAIŅA foto